

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce **J. S.,** zastoupeného JUDr. Alešem Janů, advokátem se sídlem v Táboře, Husovo nám. 531 proti žalované **Komisi pro cenné papíry** se sídlem v Praze 1, Washingtonova 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci neposkytnutí informace.,

takto:

I. Rozhodnutí Komise pro cenné papíry ze dne 6.5.2002 o rozkladu žalobce ze dne 19.3.2002 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 4.650,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Aleše Janů, Tábor, Husovo nám. 531.

Odůvodnění :

Žalobce požádal správní orgán I. stupně o poskytnutí informací. Na tuto žádost správní orgán I. stupně v zákonné patnáctidenní lhůtě od jejího doručení žádosti, proto podle ust. § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen zák. č. 106/1999 Sb.) se má za to, že vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel. Žalobce napadl toto rozhodnutí rozkladem, o němž rozhodla žalovaná stejným způsobem. Žalobou podanou proti rozhodnutí o rozkladu v zákonné lhůtě u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí o rozkladu a zrušení rozhodnutí o odepření informací a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce se domnívá, že má na poskytnutí jím požadovaných informací nárok a

nezákonnost napadených rozhodnutí spatřuje, vzhledem ke způsobu, jakým byla vydána, v tom, že jsou absolutně nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

Žalovaná ve svém vyjádření potvrdila, že žalobci nebyla v zákonné lhůtě poskytnuta požadovaná informace ani nebylo vydáno rozhodnutí a stejným způsobem bylo postupováno i v řízení o rozkladu. Neposkytnutí požadovaných informací odůvodnila žalovaná tím, že podle zákona speciálního k zák. č. 106/1999 Sb., a to zákona č. 71/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů, informace, které jsou obsahem správního spisu nelze poskytnout nikomu jinému než účastníkovi řízení. Jiné osobě lze povolit nahlédnut do spisu jen prokáže-li odůvodněnost svého požadavku. Žalobce nebyl účastníkem řízení ani neprokázal odůvodněnost svého požadavku. Podle žalované jsou pracovníci Komise pro cenné papíry vázáni povinností mlčenlivosti podle § 26 zákona č. 15/1998 Sb., o Komisi pro cenné papíry, ve znění pozdějších předpisů, a tuto mlčenlivost nelze prolomit v zájmu svobodného přístupu k informacím, neboť jinak by došlo k ohrožení fungování státního dozoru na finančním trhem, a tím finančního trhu vůbec, a též k neodůvodněným zásahům do osobnostních práv těch, s nimiž se řízení vede nebo které v řízení vystupují např. v roli poškozených. Žalovaná se dále odvolala na právo Evropských společenství (zejména směrnici č. 85/611/EHS) s tím, že tato právní úprava neumožňuje, aby orgány státního dozoru nad kapitálovým trhem a finančními institucemi poskytovaly osobám soukromého práva jakékoliv informace ze správních spisů nebo konkrétní informace ze své činnosti. Žalovaná také upozornila na to, že právo na informace má sloužit pouze k realizaci práv politických (a contrario nikoliv jiných práv) a že v tomto případě se žalobce nesnažil realizovat svá politická práva, meze svého práva tedy překročil a na poskytnutí informací i z tohoto důvodu nemá nárok. Dále žalovaná navrhla, aby soud, pokud žalobu nezamítne, přerušil řízení a předložil otázku ústavnosti zák. č. 106/1999Sb., případně alespoň ustanovení § 11 odst. 3 a § 19, k posouzení Ústavnímu soudu.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl, převzal dnem 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), v souladu s ustanovením § 132 s. ř. s. neskončenou věc, u níž byla dána věcná příslušnost vrchního soudu, Nejvyšší správní soud a dokončí v ní řízení.

Podle ust. § 130 odst. 1 s. ř. s. postupuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně správního řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná

Z obsahu správního spisu má Nejvyšší správní soud za prokázané, že žalobce požádal podle zák. č. 106/1999 Sb. dne 26.2.2002 o poskytnutí informací, které jsou obsahem správního spisu vedeného v řízení se společností H. p. h., a.s. v likvidaci ve věci zákazu veškerých převodů registrovaných cenných papírů této společnosti. Komise pro cenné papíry jako povinný subjekt podle § 2 citovaného zákona přidělila žalobci č. j. 3824, nicméně v zákonem stanovené patnáctidenní lhůtě (§ 14 odst. 3 písm. c) citovaného zákona) žalobci informace neposkytla a ani nevydala rozhodnutí. Proti tomuto fiktivnímu

rozhodnutí o odepření informací ve smyslu ust. § 15 odst. 4 citovaného zákona podal žalobce v zákonné lhůtě dne 19. 3. 2002 rozklad a domáhal se změny napadeného rozhodnutí. Žalovaná o podaném rozkladu v zákonné lhůtě nerozhodla a nastala tedy ve smyslu ust. § 16 odst. 3 a 5 citovaného zákona fikce, že žalovaná rozklad zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Tato fikce nastala dnem 6.5.2002, tj. marným uplynutím lhůty k rozhodnutí o rozkladu, jejíž počátek byl odvozen ode dne doručení rozkladu.

Vzhledem k tomu, že v daném případě jsou splněny zákonné podmínky ve smyslu ust. § 15 odst. 4 a § 16 odst. 3 a 5 zák. č. 106/1999 Sb. pro to, že byla vydána rozhodnutí jak správním orgánem I. stupně, tak i žalovanou, které však neobsahují, a ani obsahovat nemohou, odůvodnění, musel by Nejvyšší správní soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované konstruovat za použití obsahu vyjádření žalované důvody pro odepření informací, jež měl vyjádřit správní orgán originálně sám. Pro takový postup nemá soud jednak oporu v s. ř. s. a jednak by zasahoval do pravomoci správního úřadu způsobem vymykajícím se principům soudní kontroly zákonnosti. Takový postup by rovněž mohl mít nepříznivý dopad v praxi, neboť povinné subjekty by podle zák. č. 106/1999 Sb. informace neposkytovaly a ani nerozhodovaly o odepření informací a ponechaly rozhodovací činnost na soudu. Takový stav jistě není žádoucí a nebyl nepochybně zákonodárcem zamýšlen. Protože nejsou známy, s ohledem na charakter napadeného rozhodnutí, důvody, které vedly žalovanou k zamítnutí rozkladu a potvrzení napadeného rozhodnutí, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozhodnutí, jehož vydání i existence je nastolena právní fikcí, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Protože předmětem soudního přezkumu je napadené rozhodnutí, nemohl Nejvyšší správní soud zohlednit obsáhle rozvedené důvody žalované, které uvedla až ve svém vyjádření k žalobě.

Návrh žalované na přerušení řízení a předložení otázky ústavnosti zák. č. 106/1999 Sb. k posouzení Ústavnímu soudu, neshledal Nejvyšší správní soud důvodným.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí žalované podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení zrušil a podle odst. 4 citovaného ustanovení vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Ve věci bylo rozhodnut bez jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst.1 s. ř. s., když žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly s tímto řízením náklady zaplacením soudního poplatku v částce 1.000,- Kč a odměny právnímu zástupci v částce 3.650,- Kč (odměna 3.500,- Kč podle § 11 vyhl. č. 484/2000 Sb. a náhrada hotových výdajů 2x75,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu